

NOAS FORTÆLLING

Da Gud havde skabt menneskene og smidt dem ud af Paradiset, fordi de havde overtrådt hans forbud mod at spise frugter fra træet til kundskab om godt og ondt, begyndte de pludselig at slå hinanden ihjel. Først gang blev Gud vred og straffede Kain, som slog sin bror Abel ihjel.

På trods af det levede de fleste mennesker deres liv på en anden måde, end Gud havde villet det. Direkte onde var de med jævne mellemrum. Derfor fortrød Gud til sidst, at han overhovedet havde skabt mennesket, og han besluttede sig for at udrydde dem alle sammen.

Kun én eneste familie skulle have lov til at overleve, og det var Noas. Den havde nemlig altid levet, som Gud gerne ville have det.

En dag sagde Gud derfor til Noa, at han havde tænkt sig at udrydde alt liv på Jorden, men at han vil lade Noa og hans familie overleve. Derfor skulle Noa bygge en stor ark – en kæmpemæssig båd – af gofer-træ. Den skulle være 190 m. lang, 30 m. bred og 19 m. høj. Og så skulle den

tjæres både udvendig og indvendig. På den måde skulle den kunne rumme hele hans familie og et par af hver eneste dyreart, så de undgik at drukne, når Gud sendte en stor vandflod ned over Jorden.

Noa måtte skynde sig, for efter at have bygget båden fik han kun syv dage til at samle alle dyrearterne. Han nåede også lige at samle en masse mad til dem alle, inden regnen begyndte at sile ned over Jorden og stige op fra havet.

I 40 dage og nætter regnede det så meget, at alt og alle forsvandt i vandmasser-

ne og druknede. Kun havdyrene overlevede. Til sidst var stod vandet 10 meter over de højeste bjerge.

Derefter skete der ikke noget i 150 dage. Der drev arken blot rundt på verdenshavet, uden at man kunne se andet end vand.

Men så lod Gud en storm blæse hen over vandet, så det igen begyndte at synke. Og pludselig gav det ordentligt ryk i arken, fordi den var stødt på grund. Både dyr og mennesker væltede rundt mellem hinanden, men fuglene blot lettede. Hurtigt kom de dog op igen og blev enige om, at de nok bare var ramlet ind i en bjergtop.

Alligevel gik der 2½ måned før toppen af bjerget kom til syne. Det gjorde Noa så glad, at han åbnede lugen ind til fuglene og sendte en ravn ud for at se, om der var mere tør landjord andre steder. Raven kom dog hurtigt tilbage til arken igen. Senere prøvede Noa så at sende en due ud, men også den kom hurtigt tilbage.

Efter en uge prøvede Noa igen at sende en due ud, og den kom om aftenen tilbage med et blad fra et oliventræ i næbbet. Så vidste Noa, at der også var kommet tør landjord frem andre steder.

Der var også kommet meget mere af bjerget til syne, og de andre ville gerne ud af arken, men Noa holdt dem tilbage. Han ville være helt sikker. Og først efter en uge mere, sendte han igen duen ud. Denne gang kom den slet ikke tilbage, og så vidste Noa, at de snart kunne åbne porten i arken og sende alle dyrere ud.

Kun et par dage gik der, før Gud igen henvendte sig til Noa og sagde, at de alle

sammen kunne forlade arken. De skulle derefter sprede sig og igen fylde Jorden med dyr og mennesker.

Det første, Noa gjorde, da han igen fik land under fødderne og sendt dyrene ud i verden, var at bygge et alter og ofre til Gud. Gud indåndede den gode duft fra offerbålet og sagde så til Noa, at han aldrig mere ville forbande Jorden eller udrydde hverken menneskene eller andre levende væsener, så længe Jorden var til. Heller ikke selvom menneskene ikke levede deres liv, som han gerne ville have det.

I stedet ville han indgå en pagt med menneskene. Her skulle menneskene love aldrig mere at slå hinanden ihjel. Til gengæld fik de lov at spise kød, hvilket de ikke tidligere havde måtte.

Som tegn på pagten satte Gud derefter en regnbue på Himlen, så både han og menneskene kunne blive mindet om aftalen, når den viste sig.